

‘ಸಾಹೇಬರೇ ಈಗ ನಾಗರಬಾವಿ ಕಡಿ ಬಂದೀನಿ. ಇಲ್ಲೊಂದು ಹಾವು ಹಿಡಿಯೋದು ಅದೆ. ಅದು ಸಿಕ್ಕ ಕೂಡಲೇ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬರುತೀನಿ. ಗಾಬರಿ ಆಗಬೇಡಿ. ಅದು ಅಲ್ಲೇ ಎಲ್ಲೋ ತೂರಿಕೊಂಡಿರುತ್ತದೆ. ಎಲ್ಲೂ ಹೋಗಲ್ಲ. ಯಾವುದಕ್ಕೂ ಇನ್ನೊಂದು ಗಂಟೆ ಬಿಟ್ಟು ಫೋನ್ ಮಾಡಿರಿ’ ಎಂದವನೇ ಫೋನ್ ಕಟ್ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟ.

ಒಂದು ಮಧ್ಯಾಹ್ನ. ಮೂರು ಗಂಟೆ ಇರಬೇಕು. ‘ಸಾಫ್ ಸಾಫ್’ ಹೊರಗಿನಿಂದ ಶಬ್ದ ಅಪ್ಪಳಿಸಿತ್ತು. ಹಾಲಿನಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಟೀವಿ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ ಮನಮಂದಿಯೆಲ್ಲ ಬೆಚ್ಚಿಬಿದ್ದರು. ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಅದೇ ಕೂಗು.

‘ಏನು? ನಮ್ಮ ಮನೆ ಮುಂದೆ?’ ದಢಕ್ಕನೆ ಎದ್ದು ಹೊರಗೆ ಧಾವಿಸಿದರು.

‘ಸಾಫ್’ ಎಂದು ಕೈಉದ್ದ ಮಾಡಿ ತೋರಿಸಿ ತನ್ನ ಕೆಲಸ ಆಯ್ಕೆ ಎನ್ನುವಂತೆ ಕೂಗಿದಾತ ನಡೆದುಬಿಟ್ಟ. ಅತ ಒಬ್ಬ ಬಿಹಾರಿ ಕಾರ್ಮಿಕ.

‘ಸಾಫ್’ ಎಂದರೆ? ಅವನ ಹಾವಭಾವದಿಂದ ಅದೊಂದು ಉದ್ದನೆಯ ಹಾವು ಎಂದು ಊಹಿಸಿ ಭಯಭೀತರಾಗಿ ಅತ್ತ ಇತ್ತ ನೋಡಿದರು. ಏನೂ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ಒಂದೆರಡು ಹಜ್ಜೆ ಮುಂದೆ ಬಂದು ನೋಡಿದರು. ಉಹೂಂ ಇಲ್ಲ.

‘ಅದು ಎತ್ತ ಹೋಯಿತು?’ ಎಂದು ಕೇಳಬೇಕೆಂದು ನೋಡಿದರೆ ಕೂಗಿದವನು ಹೊರಟುಹೋಗಿದ್ದ. ಶಾರದಮ್ಮ ತಕ್ಷಣ ಜಾಗೃತಗೊಂಡರು.

‘ಸುಮಾ, ಏಕೆ ನಿಂತೀ? ಬಡ ಬಡ ಹೋಗಿ ಹಿತ್ತಲ ಬಾಗಿಲು ಹಾಕು. ಏ ಚಂದ್ರೂ ನೀನೂ ಹೋಗೋ. ಅದು ಒಳಗೆ ಸೇರಿಕೊಂಡು ಬಿಟ್ಟಿತು. ಕಿಟಕಿ ಬಾಗಿಲುಗಳನ್ನು ಹಾಕು’ ಎಂದು ಅವಸರಪಡಿಸಿದರು. ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಮಗ ರಂಗನೂ ‘ಎಲ್ಲಿ ಹಾವು?’ ಎನ್ನುತ್ತಾ ಕಾಂಪೌಂಡಿನಲ್ಲಿ ಹುಡುಕಲು ಹೊರಡುತ್ತಿದ್ದಂತೆ - ‘ರೀ ಹೋಗಬ್ಯಾಡ್ರೀ’ ಎನ್ನುತ್ತ ಅಲಕಾ ಗಂಡನನ್ನು ರಟ್ಟೆ ಹಿಡಿದು ತಡೆದಳು

ಅಕ್ಕಪಕ್ಕದ ಮನೆಯವರೂ ಈ ಕೂಗು ಕೇಳಿ ಧಾವಿಸಿ ಅಲ್ಲಿ ನೆರೆದಿದ್ದರು. ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರದು ಒಂದೊಂದು ಮಾತು.

‘ಏನೀ ಶಾರದಮ್ಮ ಹಾವಾ?’

‘ಎಂತ ಹಾವು? ಕೆರೆ ಹಾವೋ ಹಸಿರುಹಾವೋ?’

‘ಹಸಿರು ಹಾವು ಬಹಳ ಡೇಜರ್ ಕಣ್ಣೀ, ಬಳ್ಳಿ ತರ ಇರುತ್ತದೆ, ಕಾಣೋದೇ ಇಲ್ಲ. ಕಚ್ಚಿದರೆ ಮುಗಿದೇಹೋಯ್ತೆ’.

‘ಶಾರದಮ್ಮ, ಹುಷಾರ್. ಬೇಗ ಹಾವು ಹಿಡಿಯೋನಿಗೆ ಫೋನ್ ಮಾಡಿ. ಕಾಂಪೌಂಡಿನ ಕಲ್ಲೊಳಗಿನ ಸಂದಿ ಒಳಗೆ ಸೇರಿಕೊಂಡಬಿಟ್ಟರೆ ಆಯಿತು ನೋಡಿ.’

ಹೀಗೆ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರೂ ಎಚ್ಚರ ನೀಡುವವರೇ. ಈ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಮೊದಲೇ ಹೆದರಿದ್ದ ಶಾರದಮ್ಮ ಸಣ್ಣಗೆ ಕಂಪಿಸಿದರು.

‘ಯಾಕೆ ಹೆದರಿಕೊಂಡಿ, ಅದೇನೂ ಮಾಡೋದಿಲ್ಲ’ ಎಂದು ಹೆಂಡತಿಗೆ ಶಂಕರಪ್ಪ ಧೈರ್ಯ ಹೇಳಿದರೂ ಆತನಿಗೂ ಹಾವು ಎಂದರೆ ಭಯವೇ. ಏನು ಮಾಡುವುದು? ಯಾರಿಗೆ ಫೋನ್ ಮಾಡೋದು ಎಂದು ಹೊಳೆಯದೆ ಅವರು ಗೊಂದಲಗೊಂಡಿದ್ದರು.

‘ಪಾಲಿಕೆ ಅಂತ ಫೋನ್ ಮಾಡಿ ಕಾಯುತಾ ಕೂಡಬೇಡಿ. ಹೋದ ವರ್ಷ ಹಿಂದಿನ ಬೀದಿ

ಪಾರ್ವತಮ್ಮನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಹಾವು ಬಂದಿತ್ತು. ಅವರು ಯಾರನ್ನೋ ಕರಿಸಿದ್ದರು. ಅವರಿಗೆ ಗೊತ್ತಿರುತ್ತೆ ಕೇಳಿ’ ಎಂದು ಸಲಹೆ ನೀಡಿದರು ಅಂಡಳಮ್ಮ.

ರಂಗ ತಡಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ಪಾರ್ವತಮ್ಮನ ಮನೆ ಅವನಿಗೆ ಗೊತ್ತಿತ್ತು. ಅತ್ತ ಧಾವಿಸಿದ. ಸದ್ಯ ಯಜಮಾನ ಮನೆಯಲ್ಲೇ ಇದ್ದ.

‘ಇರಿ ನೋಡುತೀನಿ’ ಎಂದು ಒಳಗೆ ಹೋಗಿ ಅಲ್ಲೂ ತೆಗೆದು ಹುಡುಕಿ ಒಂದು ಪುಸ್ತಕ ಕೈಲಿ ಹಿಡಿದು ಹೊರಬಂದು ಇಕೋ ಎಂದು ಫೋನ್ ನಂಬರ್ ಹೇಳಿದರು. ರಂಗ ಮೊಬೈಲ್ ತೆಗೆದು ಅಲ್ಲಿಂದಲೇ ಫೋನ್ ಮಾಡಿದ.

‘ನಾನೀ ಬಂಟುಪಾಡ. ಏನ್ ಹೇಳ್ತೀ ಸರ್?’ ಅತ್ತಲಿಂದ ಮಾತು.

‘ನಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ಹಾವು ಬಂದಿತ್ತು. ಹಾವು ಹಿಡಿಯೋರು ನೀವಾ?’

‘ಹೌದ್ರೀ. ಹಾವು ಯಾವಾಗ ಬಂದಿತ್ತೀ?’

‘ಈಗ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿನ ಕೆಳಗೆ. ಕಾಂಪೌಂಡಿನೊಳಗೆ ಎಲ್ಲೋ ಹೊಕ್ಕಂಡೆ. ಬಡಾನೇ ಬರೀ.’

‘ಸಾಹೇಬರೇ ಈಗ ನಾಗರಬಾವಿ ಕಡಿ ಬಂದೀನಿ. ಇಲ್ಲೊಂದು ಹಾವು ಹಿಡಿಯೋದು ಅದೆ. ಅದು ಸಿಕ್ಕ ಕೂಡಲೇ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬರುತೀನಿ. ಗಾಬರಿ ಆಗಬೇಡಿ. ಅದು ಅಲ್ಲೇ ಎಲ್ಲೋ ತೂರಿಕೊಂಡಿರುತ್ತದೆ. ಎಲ್ಲೂ ಹೋಗಲ್ಲ. ಯಾವುದಕ್ಕೂ ಇನ್ನೊಂದು ಗಂಟೆ ಬಿಟ್ಟು ಫೋನ್ ಮಾಡಿರಿ’ ಎಂದವನೇ ಫೋನ್ ಕಟ್ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟ.

ಇತ್ತ ಇಡೀ ಮನೆ ರಂಗನ ಬರುವಿಗಾಗಿ ಕಾದಿತ್ತು.

‘ಹಾವು ಹಿಡಿಯೋನು ಸಿಕ್ಕನಾ? ಏನಂದ, ಯಾವಾಗ ಬರುತಾನೆ?’ ಎಂದು ಕೇಳಿದರು ಶಂಕರಪ್ಪ ಅವನನ್ನು ನೋಡುತ್ತಲೇ.

‘ಅವನು ಒಂದು ಕಡೆ ಹಾವು ಹಿಡಿತಾ ಇದ್ದಾನೆ. ಇನ್ನೊಂದು ಗಂಟೆ ಬಿಟ್ಟು ಫೋನ್ ಮಾಡೋಕೆ ಹೇಳ್ತಾನೆ’ ಎಂದ ರಂಗ.

ಈ ಹಾವಿನ ನಿಮಿತ್ತ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಭಯಾನಕ ವಾತಾವರಣ ಸೃಷ್ಟಿಯಾಗಿತ್ತು. ಶಾರದಮ್ಮನದು ಮಾತೃಹೃದಯ. ಇಡೀ ತನ್ನ ಕುಟುಂಬವನ್ನು ಈ ಹಾವಿನಿಂದ ಕಾಪಾಡುವ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಹೊತ್ತಂತೆ ಅವರು ಜಾಗೃತರಾಗಿದ್ದರು. ಮಂಚದ ಕೆಳಗೆ ಒಟ್ಟಿದ್ದ ಸಾಮಾನು ಅದೂ ಇದೂ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಮಂಚದ ಮೇಲೆ ಇರಿಸುವಂತೆ ಆದೇಶ ಮಾಡಿದರು. ಕಿಡಕಿ ಬಾಗಿಲು ಅಷ್ಟಿ ತಪ್ಪಿಯೂ ತೆಗೆಯಬಾರದು ಎಂದು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಎಚ್ಚರಿಕೆ ನೀಡಿದರು.

ಪಾಪ ಎಂದೂ ಅವರು ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ಕಷ್ಟ ಅನುಭವಿಸಿರಲಿಲ್ಲ. ಸದ್ಯ, ಮನೆ ಒಳಗೆ ಬಂದಿಲ್ಲ ಎನ್ನುವುದೇ ಸಮಾಧಾನ. ಒಬ್ಬರಲ್ಲ ಒಬ್ಬರು ಬಾಗಿಲ ಬಳಿ ನಿಂತು ಹಾವೇನಾದರೂ ಕಂಡೀತಾ? ಎಂದು ಕಾಯುವ ಏರ್ಪಾಡೂ ಆಯಿತು ಮತ್ತೆ ಆರು ಗಂಟೆ ಆಗುತ್ತಲೇ ರಂಗ ಫೋನ್ ಮಾಡಿದ.

‘ಸಾಹೇಬರೇ ಈಗ ಇನ್ನೇನು ಹೊತ್ತು